

Chương 19

Cùng Hấn Trong Mơ...

Tần Khả Tuyên ngậy ngậy dai dai mở mắt ra, trời là một màu đen, vừa di chuyển thử cơ thể, bờ vai liền toạc ra đau nhói, cô cố gượng ngồi dậy, nhìn chung quanh, khắp nơi đều là những thi thể cao cao thấp thấp của trẻ con, bãi chiến trường rộng lớn đến thế đều nhuốm đầy màu đỏ sẫm của máu tươi.

Cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc, quen thuộc đến nỗi khiến cô tưởng rằng mình đã từng đi qua nơi này, lắc lắc cái đầu ảm đạm, cố gắng bò dậy, lưng lay chực đổ đi về một lối ra nhỏ hẹp đằng trước, thế nhưng lối ra rõ ràng ở ngay trước mắt, tại sao càng đi tới lại càng xa hơn? Dù cho giết chết hết những đứa trẻ khác cũng không đi ra ngoài được ư? Không! Cô không muốn chết ở chỗ này!

Tần Khả Tuyên cắn răng chịu đựng dùng chút sức lực cuối cùng trong người chạy ra lối ra, nhưng vừa mới chạy được hai bước, thì dưới chân lại nặng trĩu, cô cúi đầu nhìn xuống, hai mắt cá chân của cô lần lượt bị hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt.

“Đừng đi...”

Cô thử đá văng đứa trẻ có khả năng còn sống đó, “Buông ta ra!” Cô muốn ra ngoài! Ra ngoài!

Nhưng bàn tay yếu đuối của đứa trẻ đó lại có sức mạnh kỳ lạ lớn vô cùng, bất luận cô dùng lực thế nào đều không đạp ra được, những đứa trẻ khác nằm bên cạnh lại giống như sống trở lại vươn tay túm lấy, níu lại, giữ chặt cô tới tấp không buông.

“Ta không muốn chết...”

“Ta muốn ra ngoài...”

“...”

Những đứa trẻ vẻ mặt dữ tợn đó nhìn cô thì thảm không ngừng. Cô vô lực kinh hoàng nhìn càng lúc càng nhiều những đứa trẻ vốn đã phải chết từ trên mặt đất bò dậy nhào tới trên người cô, dưới chân tạo thành một hố đen, cô bị kéo vào càng lún càng sâu, bất luận cô ra sức vẫy vùng thế nào đều chỉ có thể tro mắt nhìn mình từ từ bị kéo vào trong hố đen không thể tự thoát khỏi, cảnh vật trước mắt dần dần mơ hồ biến thành đen...

“A!”

Giây phút Tần Khả Tuyên đang sắp rơi hoàn toàn vào trong bóng tối thì hoảng sợ kêu lên một tiếng tỉnh lại, mở to đôi mắt tràn ngập nỗi sợ hãi dùng sức thổi hôn hên, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Tiểu Dạ người làm sao vậy?” Phía sau truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Tiểu Dạ... Người sẽ gọi mình như vậy chỉ có...

“U Minh?” Tần Khả Tuyên không xác định quay đầu ra sau nhìn, nhưng lại chỉ nhìn thấy được một mảnh trống rỗng, không có ai.

Vai đột nhiên bị người vỗ, “Ta ở đây!”

Cô quay đầu lại, một gương mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mặt, cô nghi ngờ hỏi: “Sao người lại ở đây?”

Hắn giương cao khoe miệng lên, lộ ra một vẻ mặt rất tươi cười, “Bởi vì a...”

“Phốc ~”

Tần Khả Tuyên cúi đầu nhìn thanh đại đao cắm trên bụng, hai tay cầm chặt trên chuôi đao đúng thật là của người đàn ông ôn nhu đối diện, hắn vẫn cười nhàn nhạt như trước: “Bởi vì chỉ khi người chết đi ta mới có thể sống tiếp, người đừng trách ta được không? Tiểu Dạ?”

Sau đó hắn buông tay đang cầm chuôi đao ra, đưa tay đẩy nhẹ cô xuống, đằng sau cô không biết khi nào thì đã biến thành bên vách núi, cô cứ như vậy rơi xuống, trong khoảnh khắc đó cô nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn, ở đó ngoại trừ dịu dàng của ngày xưa ra vẫn là dịu dàng của ngày xưa.

Cô không khỏi cười tự giễu, đều là người từ trong hang huấn luyện bò ra, sao có thể có tính dịu dàng được cơ chứ? Cô rõ ràng làm sát thủ nhiều năm như vậy, mà lại không nhìn thấu được sát ý đằng sau cái hình ảnh dịu dàng đó!

Cô nhắm mắt lại mặc cho chính mình không ngừng rơi xuống...

“Tuyên Tuyên? Tỉnh dậy đi mà, hic hic, lẽ nào em chết rồi? Làm sao bây giờ? Mau tỉnh dậy đi, Tuyên Tuyên!”

Có người đang vỗ nhẹ mặt của cô, giọng nói có chút nheo nhào, Tần Khả Tuyên giơ tay lên bóp lấy cái cổ của đối phương không một chút phạm sai lầm, chậm rãi mở mắt ra, lạnh băng nói: “Tôi đã nói qua không được phép đến phòng tôi.” Năm ngón tay co rút lại.

Ân Húc Đông nhăn mặt lại, hai tay vừa gỡ tay Tần Khả Tuyên ra, vừa khó khăn giải thích: “Anh...ờ, ngoài ban công...gọi em... Em không...lên tiếng...anh, anh... lo lắng... nên, nên mới...đi vào...”

“Cậu đang tự tìm chết.” Trong mắt Tần Khả Tuyên vẫn lạnh băng như trước, lực tay trên tay gia tăng.

Ân Húc Đông bị bóp đến xanh cả mặt, muốn gỡ tay của Tần Khả Tuyên ra nhưng lại gỡ không được, sinh mạng nguy hiểm từng phút giây, tay vô ý thức rơi xuống nhấn một cái, trùng hợp nhấn vào vết thương trên vai của Tần Khả Tuyên.

Tần Khả Tuyên bị đau, tay mất sức buông lỏng xuống, Ân Húc Đông có thể nhặt lại được mạng nhỏ, ngã ngồi dưới đất ôm cổ ho không ngừng, “Khụ khụ...”

“Tuyên Tuyên?” Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng của Khương Huệ Lâm, “Sao vậy? Không thoải mái?”

“Không sao.” Tần Khả Tuyên cắn chặt răng cố gắng nhảy ra hai chữ.

“Nếu không thì để đi xem thử xem?” Khương Huệ Lâm quan tâm tiếp tục hỏi.

“Cút!”

“...”

“Vậy con cô nghỉ ngơi cho tốt, có việc nhớ gọi đi giúp.” Sau đó tiếng bước chân của Khương Huệ Lâm càng lúc càng xa.

Ân Húc Đông ngồi dưới đất nhìn thấy Tần Khả Tuyên ôm vai, áo hở ra, bên trên quần băng gạc, lúc này băng gạc bởi vì miệng vết thương nứt ra chảy máu làm nhiễm đỏ. Cậu sững sờ, ngây ngốc nhìn, hỏi: “Tuyên Tuyên tại sao em lại bị thương?”

Ánh mắt Tần Khả Tuyên lạnh lùng như dao găm, “Không muốn chết thì cút.”

Ân Húc Đông kích động nhảy dựng lên, lo đến mức vòng qua vòng lại, “Bị chảy máu, nhất định là khi nãy anh nhấn vào đúng không? Xin lỗi, Tuyên Tuyên, anh không biết... Bông băng để ở đâu? Chết tiệt! Chảy nhiều máu nhiều vậy, phải đi bệnh viện mới được! Anh đi gọi chú Tần!” Nói xong liền vội vã muốn đi tìm Tần Thụ Hoa.

“Đứng lại! Trở về cho tôi!”

Ân Húc Đông không mấy cam tâm tình nguyện đi trở về bên giường, vẻ mặt ưu sầu, “Hay là chúng ta đi bệnh viện khám thử nhé?”

“Nếu như muốn chết, vậy cậu cứ thử bước ra ngoài một bước thử xem.” Tần Khả Tuyên bình tĩnh hăm dọa.

Ân Húc Đông nghĩ đến tình cảnh vừa bị bóp cổ hồi nãy, ngoan ngoãn cầm miệng, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Khả Tuyên ngày càng tái nhợt, thì trong lòng tựa như bị vô số con kiến cắn lấy, vô cùng khó chịu nhưng lại gãi không được, cố kìm nén kìm nén rồi chột đứng lên vọt tới ban công, “Em chờ một chút, anh về nhà lấy thuốc.”

Tần Khả Tuyên đợi một hồi, thì cậu ta lại giống như một trận gió xông tới, trong tay mang theo một cái rương, ngồi vào bên cạnh Tần Khả Tuyên mở hòm thuốc cúi đầu tìm kiếm bông băng và thuốc cầm máu.

“Cậu thật sự cho là tôi không dám giết cậu?”

Ân Húc Đông nghe vậy ngẩng đầu nhìn chăm chú vào cô, một hồi lâu mới nhếch miệng cười lên, lại cúi đầu tìm thuốc, “Đồ ngốc, anh là anh của em, mặc dù không phải anh ruột, sao em có thể giết anh chứ?”

“Vừa rồi tôi thiếu chút nữa là có thể bóp chết cậu.” Tần Khả Tuyên có lòng tốt nhắc nhở.

Ân Húc Đông cười ha hả nói: “Em đều nói là thiếu chút nữa, giờ không phải anh vẫn còn đang rất vui vẻ sao? Bình thường em đúng là có chút hung dữ, nhiều lần đều nhẫn tâm xuống mạnh tay với anh, nhưng anh biết sau cùng em nhất định sẽ dừng tay, hí hí, thật ra thì anh rất có vị trí ở trong lòng Tuyên Tuyên nha ha ha.” Người nào đó lại bắt đầu tự kỷ.

Tần Khả Tuyên thầm than trong lòng, cậu ta căn bản chính là một đồ ngốc, không biết chữ chết viết như thế nào, bản thân cùng cậu ta so đo cũng có vẻ đặc biệt ngu xuẩn!

“Tìm được thuốc rồi, Tuyên Tuyên, để anh giúp em thay băng.” Ân Húc Đông từ trong cái hòm thuốc lấy ra bông băng và thuốc mỡ đã tìm được.

Tần Khả Tuyên: “Buông mấy thứ này xuống, cậu có thể đi về rồi.”

“Như vậy sao được, một mình em làm không được đâu, để anh giúp em nhá!”

“Đừng ép tôi ném cậu ra ngoài.”

“...”

Ân Húc Đông khuất phục dưới sự uy hiếp bằng bạo lực, xê dịch đến ngoài ban công, “Nếu cần cứ việc gọi anh nha!”

Tần Khả Tuyên sống trong kiếp sống sát thủ không biết đã bị thương bao nhiêu lần, so với lần này nghiêm trọng hơn, còn không phải là tự mình băng bó? Cô thành thạo tháo băng gạc đã nhuộm đỏ vút xuống trên mặt đất, dùng thuốc lấy về từ chỗ Hương tỷ xoa, lại nhanh chóng dùng miếng băng khác quấn lên, sau đó thay bộ quần áo tối hôm qua chưa kịp cởi, mới hô: “Vào đây.”

Ân Húc Đông rất vui vẻ chạy vào nhưng lại phát hiện Tần Khả Tuyên đã xử lý hết toàn bộ cũng không cần cậu giúp, thất vọng đến cực điểm, cậu còn muốn nhìn xem vết thương của em ấy có nghiêm trọng không, nếu cần thiết, cậu cho dù chết cũng phải lôi em ấy đến bệnh viện.

Tần Khả Tuyên chỉ vào băng gạc trên mặt đất cùng với quần áo bị cắt xé vẫn còn nhuốm máu, nói: “Cậu cầm mấy thứ này đem đi đốt, đừng để ai nhìn thấy.”

Ân Húc Đông tìm một chiếc túi to đem mấy thứ này nhét hết vào, nhỏ giọng hỏi: “Tuyên Tuyên, em đã đi đâu làm gì? Tại sao lại bị thương nghiêm trọng đến thế?”

Tần Khả Tuyên vốn muốn nói mắc mớ gì tới cậu, lại đột nhiên nổi hứng lên, trả lời lạnh như băng: “Đi giết người, thế nào, cậu cũng có hứng thú này?” Mặc dù trên thực tế cô chỉ là đã giết chết một con chó giữ sân.

Nhìn nhìn biểu tình nghiêm túc trên mặt Tần Khả Tuyên, Ân Húc Đông rôi lên, nói không tin đi, nhưng vết thương của em ấy lại lồ lộ cho thấy em ấy đã cùng người bắn giết nhau, nói tin đi, thực sự là đi ngược lại nhân sinh quan thế giới quan cùng với đạo đức quan của cậu, suy nghĩ cẩn thận một hồi lâu, cuối cùng cậu vỗ ngực đồng ý nói: “Tuyên Tuyên sẽ không lạm sát người vô tội, nếu như thật sự giết người, vậy cũng tuyệt đối tuyệt đối là người khác sai! Em bị bức không còn cách nào khác mới ra tay! Anh tin tưởng em!”

Tần Khả Tuyên dựa vào trên giường liếc xéo cậu ta một cái, “Rót ly nước để ở bên giường cho tôi, ở đây hết việc của cậu rồi.” Nói xong nằm xuống đắp chăn lên nghỉ ngơi.

Ân Húc Đông vâng lời rót một ly nước để xuống, mang theo cái túi quần áo cần phải xử lý trôi về.

Bởi vì Tần Khả Tuyên ở trong nhiệm vụ lần này bị súng bắn thương, trong lòng Sói Sài Báo đều mang áy náy, dặn cô ở nhà cố dưỡng thương cho tốt, chờ thương thế tốt hơn rồi lại nhận nhiệm vụ. Tần Khả Tuyên nhạc kiến kỳ thành (vui mừng nhìn thấy thành quả), dù sao cô cũng không thích làm công việc của tên trộm.

Thế là, cả kỳ nghỉ hè cô đều ở vào trong tình trạng được tổ chức Âm nuôi thả. Mà Ân Húc Đông ngoại trừ mỗi ngày chăm chỉ dựa theo thời khóa biểu huấn luyện Tần Khả Tuyên lập ra để cậu ta rèn luyện bản lĩnh, thỉnh thoảng ra ngoài đi chơi với bạn bè ra, thời gian còn lại chính là nghiên cứu sách dạy nấu ăn, còn là chuyên môn nghiên cứu sách dạy nấu ăn bổ máu. Việc này có một lần làm cho Ân mẹ về mặt sưng sờ không nói nên lời, về sau biết được cậu ta nghiên cứu những cuốn sách dạy nấu ăn này là vì Tần Khả Tuyên, ánh mắt trái lại trở nên càng thêm quái lạ. Ân Húc Đông sau khi nghiên cứu sách dạy nấu ăn xong còn đích thân xuống bếp bắt đầu xào nấu, mặc dù không có mùi vị gì, nhưng Tần Khả Tuyên rất phúc hậu thu nhận toàn bộ vào trong bụng, không ăn thì phí, không phải sao?